

Атанас Лазаров

Лен и Линда

Ленард шофираше стария си Олдсмобил по шосе №5 на път за Кинкгроув. Беше една от онези свежи сутрини, когато слънцето на пук на студената зима изгръвяше с обещанието за един ясен и слънчев ден, макар и с разбираемите ниски температури. Снегът хрущеше под зимните гуми на колата. В купето беше топло, парното работеше на максимум и успокояваше с бученето си. Ленард въртна копчето на радиото, за да внесе малко разнообразие. Чу се музика, приятна. Някаква групичка свиреше и мелодията беше добра по един не особено ангажиращ начин. Лен така и не можеше да ги запомни тия нови групи. Имаше чувството, че никнеха като гъби след дъжд. Днес ги има, утре идват други. И това го дразнеше. Нямаше ги вече ония стари времена, когато рокът си беше рок и музиката – музика.

Започна емисия новини. За чиновник, какъвто беше Лен, следенето на новините бе едно от задълженията във фирмата, в която работеше. А и времето му минаваше по-бързо. Но сега не му беше до никакви новини. Пътуваше към Кинкгроув, или по-точно към една вила на 4-5 км от градчето. Щеше да прекара уикенда си там заедно с най-красивата жена на света. На 34 години беше щастливо женен от 1 месец и два пъти повече въодушевен от перспективата за следващите 48 часа. Линда, съпругата му, бе жена с красива усмивка, русо-кестенява коса и умни очи. Тя работеше нещо, свързано с рекламния дизайн, но какво точно, Лен все още не бе проумял.

Бяха наели една красива вила, доколкото можеше да се съди от брошурата, във вилната зона на Кинкгроув. Източното изложение на верандата предразполагаше към хубави утрини през лятото с чаша чай в ръка, но сега беше зима и човек по-скоро би се пързалял с шейна, отколкото да пие чай навън.

Линда го чакаше там от предния ден. Бяха планирали да заминат заедно в петък след работа и да се нарадват на цели три хубави нощи заедно. След няколко категорични отказа на г-н Невил, шефът му, да оставят тримесечните отчети за другата седмица, Лен трябваше да работи до около 21.30 ч. за да се справи. Разбраха се с Линда тя да отиде още в петък и да подготви нещата, а той щеше да я изненада рано на другата сутрин. Не че гореше от желание да я оставя да ходи сама, но тя му каза, че и без това няма какво да прави, а и не иска да си стои вкъщи. И тои се съгласи.

Мамка му на Невил! Лен въртя копчето на радиото, докато не намери музика. Този път се сети, Крис Айзък пееше своята странна игра. Хубава песен, макар и малко тъжна. Отпусна се на седалката. Облегна

глава назад. Доставяше му удоволствие да шофира. Приятно му беше така, вътре в колата на топло, като знаеше какъв студ е вън. След още около половин час ще стигне отбивката за градчето, после още десетина километра да него и пет до вилата. И щеше да е там. Там. При неговото ангелче. Усещаше се, че понякога в мислите си използва такива думи за нея – умалителни. Това бе нещо непривично и странно за него. Разбираше, че малко или много се е променил откакто я срещна и се надяваше да е за добро. Спомни си как се бяха зпознали и още благославяше деня. Този път Невил беше от добрата страна. Изпрати го до една фирма, с която работеха да вземе документи, от които спешно се нуждаеха. Обедната почивка го свари на улицата, тъкмо излизаш от сградата. Лен реши да хапне в някой от близките ресторантчета за малко разнообразие. И без това тези, до които работеше и се хранеше ежедневно, му бяха втръснали. Обстановка, келнери, имаше чувството, че и менютата е научил наизуст. Не очакваше никакъв нов вид храна, но ... кой знае.

Огледа близките ресторантчета и се ядоса. Та те приличаха досущ на неговите. Тогава с отвращение и малко инат реши да обядва в някоя закусвалня набързо и да си отиде в уютната кантора. Първото изпречило му се подходящо място беше претъпкано, но Лен се устреми с твърда решителност да влезе и да се нахрани, та ако ще и камъни да се изсипят от небето.

Тогава не разбра какво стана и почувства. И сега не можеше да го разбере. Просто реши, че на всяка цена трябва да влезе там. И той го направи. Влезе, огледа се – само тела в костюми, в дънки и маратонки, във всякакви възможни дрехи. Нареди се на опашката, въоръжи се с търпение и зачака да му дойде реда, като сменяше тежестта на тялото си от крак на крак. Най-сетне си поръча заветния чийзбургер с пържени картофи и кола и се зае с решаването на другия не по-малко лесен въпрос. Къде да седне? Огледа се. Хора. Пак се огледа. Тогава Я видя. Стоеше на един висок стол, а пред нея имаше хамбургер с отпечатък само от една хапка. Профилът и беше съвършен. Гледаше напред. Лен имаше чувството, че тя не беше тук, в закусвалнята, а се рееше нейде из дебрите на съзнанието си. Огледа се за трети път. Не искаше да сяда на стола до нея и да го види как ръфа от чийзбургера.

Седна до нея. Просто алтернативите му бяха ограничени до местата до един скитник, един висок джентълмен, който попиваше вратовръзката си от накапалия кетчуп (мястото до него беше много мръсно) и до Нея. Събра целия си кураж, измънка дали е свободно. И след едно отнесено „Да, да, разбира се“ и едно кимване от нейна страна той се настани.

Гризна веднъж, и задъвка бавно и с плътно стиснати устни. След малко апетитът му се изостри и – мамка му! – той задъвка както се хранеше – бързо и на големи хапки. Всичкото, което можа да направи, бе да ѝ обърне малко гръб. Не веднъж се бе ядосвал на постъпката си.

Парченце сирене падна на панталона му. Махна го, но видя, че е останало малко петно на панталона. И тогава не разбра какво го накара да направи това, и то в пълно противоречие с природата му. Но той се обърна към Нея с безпомощен поглед, питащ – а сега какво да правя? Тя явно не бе забелязала петънцето и той сведе поглед към него. От вътрешната страна на панталона, на еднакво разстояние от коляното и ципа му.

– Май ще има нужда от химическо чистене, а? – тя видя петънцето.

И двамата се засмяха. После не разбра какво стана, но докато се усети, те двамата разговаряха за това къде работят, кога почиват и колко вредно е това бързо хранене. И тогава той, като не смееше и да очаква положителен отговор, я покани на вечеря след работа. Тя наистина му отказа вечерята, но каза, че за едно ободряващо кафе, пак след работа, няма нищо против. И така, мина първото кафе, после второ и трето. Дойде първата вечеря, първият уикенд заедно и без да разбере, той се оказа женен за нея. Чувство велико и прекрасно. Много пъти се беше будил посред нощ и се чудеше дали това е сън. После чуваше равномерното ѝ дишане до себе си, усещаше мириxa на косите и топлината на тялото ѝ и разбираше, че това не е сън.

Смени станцията. След тези мисли музиката беше започнала да го дразни. Завъртя копчето и радиото замлъкна. Искаше му се да е по-скоро при нея.

Увеличи скоростта. До тогава бе поддържал около 80 км/ч, което при снега беше нормална скорост, но сега стрелката на скоростомера сочеше около 110 км/ч. Олдсмобилът работеше без грешка, гумите бяха специално за такива условия, при това ги беше купил преди две седмици. Наближаваше малък завой и Лен намали скоростта. Явно идваше отбивката за Кинкгроув, защото местността бе започнала да преминава в полупланинска и заводите започнаха да зачестяват. Излезе на прав участък и стрелката на скоростомера пак започна да се движи на дясно. Започна да се изкачва, влезе в един завой. Завоят свърши, а слънцето го удари като чук в лицето и очите. Вдигна ръка на челото, за да вижда по-добре, намали, сети се да спусне сенника. И тогава го видя. Огромен скален къс, откъсал се от надвисналите скали приближаваше стремглаво към него. Направи маневра на дясно и отиде, колкото можа в края на

пътя, увеличи скоростта и в този застинал миг камъкът се връза в задната част на Одсмобила. Лен почувства движение, колата се въртеше около оста си и приближаваше стремглаво края на пътя. А мантиanela точно в този участък липсваше.

* * *

Видя тунела. Сивата светлина ставаше все по-ярка. Докато не прерасна в светкавично бяло и синьо. Тъмнина.

Какво става? Къде съм? К'во става, мамка му?!

Проблясък. И всичко започна бавно да изплува като от мъгла пред Лен.

– Не бой се, приятелче, страшното мина.

– Какво страшно? Какво минало? Къде съм?

– Нормална реакция. Реагира адекватно. Случай №54 от 22 ноември.

Кой е следващият?

На Ленард му се струваше, че не говорят на него или нещо не беше разбрал.

– Хей, какво става тук?

– Няма страшно, приятел. Просто се нареди на опашката, както всички останали! Всичко по реда си.

– Ама къде съм?

Човекът в сивите дрехи се усмихна, благо и покровителствено.

– Още ли не си разбрал?! Ами – в Отвъдното. Или по-точно в неговото преддверие.

– Ама, как... какво... – още не беше довършил, когато го избутаха към опашката и неговото място за следващият.

Всички чакаха. Лен се опита да завърже разговор с човека пред него. Но след като изслуша тирадата от мрънкания и хленчения, когато оня се успокои, нямаше никакво желание да опитва отново.

Видя, че приближават две бюра, на които стояха някакви чиновници. Странно и някак познато му се стори, че единият беше изцяло в черно, докато другият – изцяло в бяло. Те говореха помежду си, обсъждаха разни неща, а човекът пред тях само слушаше и кимаше. После се подписа на черното бюро и влезе във врата зад него. Стомахът на Лен се сви. Май запчваше да разбира. Колкото и глупаво да звучаха приказките за Рай и Ад, май наистина имаше нещо такова.

Останаха пет човека пред него на опашката. Този най-отпред се бавеше повече от останлите. И двамата служители го увещаваха нещо, но

той стоеше непреклонен. Тогава те му прочетоха някакъв документ, той го подписа и при двамата и се запъти към вратата, която Лен за първи път видя. Тя беше там, между двете други врати зад бюрата на служителите. Той мислено ги нарече Ангелът и Дяволът – по понятни причини.

Най-сетне дойде и неговият ред. Застана пред тях, свил юмуци с ръце до тялото си.

– Ленард Голдън. Хубаво име само че тук няма значение – започна Дяволът.

Началото не беше много обнedeждаващо.

– Тук си само №54 от 22 ноември 2000 г. За по-лесно №54221100, от датата, месеца и годината. Запомни го, за в бъдеще ще ти трябва! 34 години, служител във фирма, занимаващ се със счетоводство. Нормално детство, още по-нормално следване, скромен, тих. Женен. Като изключим тревата, която си пушил няколко пъти като студент, няма нищо интересно. Не че това е нещо. – Дяволът се обърна към Ангела, вдигна въпросително вежди и смотолеве – К'во ще го праи'м тоя? Излиза, че той избира.

Ангелът се обади за пръв път.

– Ти избираш, приятел. – явно това им беше обичайното обръщение за такива като него. – При нас – Белите или при тях – вече не толкова Черните. – и се ухили, сякаш е казал нещо много остроумно.

Тогава заговори Дяволът:

– Той намеква за това, че при нас течат процеси на либерализация. Като всяко едно съвременно общество и ние страдаме от много пороци. Но поне правим опити да ги избегнем – многозначителен поглед към Ангела. – Тука правиш избор „на сяпо“, приятел. Ад или Рай, както е казал поетът... няма значение вече кой. И при двата варианта ще имаш възможност да се прехвърлиш, но това е единичен акт, и веднъж направиш ли го, няма връщане. Всичко опира до това какво ще избереш първо. Считай се за късметлия, защото малко са тези, които имат твоите възможности за право на избор. И, в общи линии, това са май алтернативите. – Споглеждане между двамата.

– Значи съм си пукнал ей-така?! От една катастрофа точно когато отивах към ... Маmicата му!!! – изкрещя Лен.

– Правилно си схванал същността на нещата! Казвай какво да пишем, защото хората не горят от желание да отиват там, накъдето са се запътили, и не искаме да ги изнервяме повече.

– Ама аз не искам да умирам. Тъкмо когато животът ми се нареди. И какво? Ще ми излизате вие с тези приказки за Ад и Рай, за право на

избор и тем подобно глупотевини. Не искам! Искам си живота! Искам да се върна обратно! – тук Лен вече шепнесе и кокалчетата на пръстите му бяха станали бели от ситскане.

Всички се умълчаха. Минаха 10 бавни секунди, които за №54221100 бяха като векове. Той чуваше туптенето на сърцето си.

– Спокойно, човече. Ти просто не си свикнал с новата си същност. Нямах сърце, нямаш никакви органи в ония смисъл, в който ти го разбираш. Това е просто един пост-животен синдром, който с време изчезва. Ще се убедиш, че е по-добре. А сега по същество – Дяволът се наведе към него напред и го попита тихо, но много ясно – Наистина ли искаш да се върнеш?

Въпрос сам по себе си абсурден, но така изречен от устата на този ... х-м-м служител зазвуча истински и дори обнадеждаващо.

– Ами, да. – отговори плахо Лен. После по-силно и ясно – Да! Искам.

– Сигурен ли си, че можеш? А, ако ти кажа, че шансът това да се случи е едно на милион, какво ще кажеш?

Ленард не отговори. Седеше и мълчеше, а искаше да говори. Така само искаше... прецени, че да мълчи е по-добре. Те вече бяха взели решение.

– Слушай тогава. – продължи Дяволът. – съществува хипотетична възможност да се върнеш там, от където си дошъл. А именно – на шосето, в колата, на път за милата ти съпруга. При това около петнайсет минути преди фаталното събитие. Единствената пречка е тук. И ти трябва да я преодолееш. Сам разбираш, че ако всички можеха да се върнат, тук нямаше да остане жив човек... х-м, да-де човек. А в нашето модерно общество, хората са и електорат. Не го забравяй. Но щом си избрал този път – ще го следваш, нали?

– Да, сър! Ще направя всичко възможно, за да се върна.

– Всеки прави всичко възможно, за да се върне, мой човек, но може да не е достатъчно. Както ти казах, шансът ти е едно на милион. Носят се легенди, че един човек се беше върнал, но ... само легенди. Е, добре, давай смело напред, към средната врата си! Но внимавай! Забравих да те предупредя, че издъниш ли се, душата ти ще се лута в Небитието за вечни времена. ... Някои се надяват на помилване, решавайки се на тая крачка, но ти не разчитай на това. Е, ако си сигурен, върви!

– А, един момент! Подиши тук и тук, на всяко от бюрата, че си информиран за всичко. Оня, предишния беше юрист и прочете пълния текст на документа, чак тогава го подписа. Предполагам, че ти нямаш

нужда.

Прав беше. Нямахше нужда от нищо, щом това е беше единствената възможност.

И Ленард тръгна. Отвори вратата бавно.

* * *

Пред него се оказа друг човек в сиво.

– О, днес май смелчаците са повечко, а? – усмихна се злорадо, както се стори на Лен, и продължи – Заповядай, седни!

Лен седна в креслото срещу бюрото на служителя. Скръсти ръце и зачака търпеливо.

– Можеш да ме наричаш Нат. На всички си казвам името, щом са достатъчно смели да дойдат тук. Така. Целта е проста – да свършиш задачата, която ще ти дадем. И за да видиш колко сме либерални и как нашето общество почти по нищо не се различава от вашето, ще ти кажа – Ти избираш.

Аман – помисли си Лен.

– Всеки има възможност да избере една от тези три кутийки. Виждаш сам, че са в три различни цвята – бяла, червена и черна. Не се безпокой, трудността на задачите е една и съща. Разликата в цветовете изразява по-скоро различните области. – смръщил вежди, Нат се почеса по челото и сякаш се почуди дали да каже още нещо, но в последния момент се отказа. – Достатъчно ти подсказах. Е, чакам да чуя избора ти. – скръсти ръце и загледа изпитателно.

Лен не беше от хората, които обичат да се набиват на очи. Никога не се държеше грубо или дръзко, говореше спокойно и се обличаше семпло. Този Лен би избрал черното... или бялото. И тъкмо когато посягаше към бялата кутийка, той се сепна. Сети се как Линда го чака и сигурно се притеснява за него, как можеше сега да са заедно и чувствата му закипяха. Отдръпна леко ръката си, посегна и сграбчи червената. Огледа я отблизо, после вдигна очи към човека пред него. Той се усмихна.

– Това ли избираш?

– Май да. Да!

– Поздравления, приятелю. Избра задачка от любимата ми сфера. Какво според теб означава червеното?

– Ами, ...страст? – ням въпрос се четеше в очите на Лен, както и надеждата, че е сгрешил.

– Точно така. Явно уцели с избора, а? – Нат говореше, вадейки една червена кутия нейде от бюрото си. Отвори я и в нея се видяха безброй

малки картончета, подредени вертикално, така че се виждаха само горните им ръбове. – Изтегли си едно! – побутване на кутията. – Прочети на глас номера му, а останалото може да си го четеш на ум.

Лен бръкна в кутията и без да се чуди извади едно картонче от средата. Повъртя го малко в ръцете си, сякаш се чудеше дали всичко е наред, и го вдигна пред очите си.

– 27.

– О! В самото начало. Началните задачи са винаги малко по-така... знаеш какво имам предвид. Картончетата с най-оригиналното съдържание са винаги едни от първите. 27, х-м-м. А, да, ха-ха, сетих се. Е, приятел, ще трябва да се поизпотиш малко с дъртата, ама... може пък да ти провърви... знае ли се? – след около петнадесетсекундна пауза Нат продължи – Значи...

Първо – задачата ти е да докараш „нашето цвете“ до състояние на абсолютно нимфоманство. Ако още не си разбрал, „нашето цвете“ е 51-годишна бивша проститутка. Просто трябва да изтръгнеш оная апатия, която всяка проститутка притежава, като мине определена бройка клиенти. А „нашето цвете“ е на 51 г. и още като беше на 18 г. се носеха легенди за нея. И второ – имаш на разположение 24 часа! Всичко трябва да се върши бързо и експедитивно, знаеш... пък и няма смисъл от неужно разтакаване. За всички е по-добре... особено за теб.

Лен пребледня. Той гледаше с леко отворена уста и с онай неразбиращ и учуден поглед, сякаш питаше – ти да не се бързикаш?!

– Женен съм от един месец, а ти искаш да съблазнявам една 50-годишна проститутка?!

– 51-годишна, бивша проститутка и ако си мислеш, че ще минеш само със съблазняването – жестоко се лъжеш! Ако искаш да успееш, мой човек, ще ти кажа, че позите от цялата „Кама сутра“ няма да ти стигнат. Но запомни главната си задача – трябва да я направиш нимфоманка и да я изтръгнеш от апатията по време на ... сещаш се кое. Ако си разбрал, можеш да вървиш.

Нат не бе довършил още думите си, когато Лен се озова на морски бряг в лека есенна привечер, с объркани мисли и много неизречени въпроси. Вятърът духаше приятно, в ляво се виждаше морето, малки вълнички стигаха на около метър от него и пак с връщаха, за да дойдат отново и отново. Слънцето залязваше зад вила, разположена на скално възвишение на двадесетина метра от брега. Вилата бе изцяло направена от дърво, а по стените ѝ висяха някакви растения, билки може би, за да съхнат. През прозореца се процеждаше светлината на крушка. Силуета

на човек се показа и вратата започна да се отваря.

В този момент излезе може би най-привлекателната жена, която Лен бе виждал някога... поправка – най-привлекателната след Линда. Гледаше я захласнат. Тя беше облечена с бяла риза, кафявите ѝ пола стигаше почти до земята, а кестенявата ѝ коса падаше на къдрици почти до кръста ѝ. В ръцете си държеше горски цветя. Острото деколте на ризата и беше прихванато с връзки, но не много стегнати. Господи, помисли си Лен, та тя е прекрасна. Трябва да има някаква грешка.

– При мен ли идваш, пиленце? – широка и невинна усмивка.

Лен тръгна към нея като хипнотизиран. Бели и равни зъби, тънък и прав нос стоеше в средата на лице, украсено с няколко лунички. Ленард се приближи. Искаше му се да ѝ набере най-хубавия букет от цветя, който съществуваше. Влязоха във вилата.

Лампата загасна, но камината светеше и пукаше от големите цепеници в нея. Всичко беше много старо и същевременно много уютно.

– Седни, вечерята е готова. – тя отвори друга врата и се понесе приятна миризма. Лен седна на масата, от която хвърляше отблясъците си свещ върху бяла покривка. Двете чаши за вино лъщяха приятно.

Та тя беше толкова красива. Какво трябва да направя? И какви бяха тия истории за 51-годишни Мислите пробягваха една след друга през главата на Лен. И докато се усети, тя беше поставила на масата блюда за двама и стоеше пред него.

– Добре дошъл, Лен! Аз съм Марта и се радвам, че си мой гост. Надявам се храната да ти хареса.

– Да, благодаря. Но аз... а-аз имам работа. Изпратиха ме със задача.

– Сега хапни и се отпусни. За работа ще говорим по-късно. А сега искам да ми кажеш какъв беше докато беше жив. С какво се занимаваше, как живееше, с кой, добър ли беше живота ти? Всичко, искам всичко да знам.

И докато се усети, той ѝ разказваше. Всичко. За обикновеното му детство, за не по-различното му настояще, докато не се появи Линда. За големите надежди, разочарования, и малките радости. Доляха чашите с вино и тя донесе още една бутилка. Часовник нямаше никъде, а и времето беше без значение. Виното намаляваше, а думите не спираха. И когато бутилката се изпарзни, Лен беше оголил душата си пред тази диво хубава непозната.

– Мисля, че е време да си лягаш, Лен! Леглото е в другата стая. След малко идвам.

Лен отиде, съблече си и се свря под завивиките. Виното беше много

хубаво и той вече се унасяше, когато усети топлина до себе си. Търсещ дъх намери неговия. Това беше Линда... или не? Има ли значение, когато тялото изгаряше, а дъхът пресекваше в екстаз.

Зората се показваше, когато Лен се унесе.

Събуди се. По положението на слънцето през прозореца трябва да приближаваше обяд. Легото беше празно. Лен се огледа, полежа загледан в тавана, стана и се облече. Отиде в другата стая – пак никой. На масата имаше закуска. Чаят ухаеше на гора. Но на Лен не му беше до ядене.

Истина ли беше? Или сън? Но къде се намираше изобщо? Объркан излезе от вилата, небето беше ясно, морето се плискаше в брега долу и ни следа от това приказно същество. Лен влезе обратно в стаята, реши, че ще е по-добре да хапне, и омете цялата закуска.

Седнал на плажа с плискащи се на няколко метра от него вълни, Ленард се удивляваше на най-прекрасната грешка в неговия живот. Помисли си за Линда. Може би нямаше да я види повече. Кой знае какво щяха да му кажат ония тъпанари в Отвъдното?! Не трябваше да става така. Господи, а сега какво?

И след някакво изкривяване на материята и времето Лен се намери седящ на стола пред бюрото на Нат.

– Поздравления, приятелю! Само да знаеше твоята мадама „долу“ на какво се подложи, за да се върнеш. Направо ме учуди. Ти успя! Рано сутринта нашата служителка дойде при мен и се отчете, и то с какъв отчет само да знеш... такова нещо не бях виждал от векове! Може би и ние малко сгрешихме, като те пратхме при нея, защото, като си помисля, при нея май не е ходил мъж бая отдавна. Но, е, такъв ти бил късмета. Така или иначе, ти успя! Поздравления!

Не си струва да се описва изражението на Лен при тези думи. Достатъчно е да се спомене, че гледаше с погледа на смарангясана овца.

– И тъй като, предполагам, бързаш да се върнеш „долу“, само си сложи подписа на тази бланка и отпрашваш.

Докато подписваше, Нат обясняваше как Лен ще се върне в неговия си свят, в неговата си кола, същия Лен, само че десет минути преди фаталното събитие и ще си има спомени от това, което е преживял тука, за да му държи влажно. И да бъде по-внимателен, защото втори шанс нямало да има.

И след още пожелания за успехи и не много скорошно виждане пак, Лен усети как шофира. Огледа се. Беше същата онази сутрин, всичко беше бяло от сняг, а слънцето се беше показало и даряваше земните твари с топлината си. Скоростта се увеличаваше и Лен напредваше по пътя си

към Кинкгроув. Изведнъж се усети, спомените му заблестяха в главата като светкавица.

Веднага намали скоростта. Сега се влачеше с някакви си 60 км/ч. Пусна си сенника над стъклото, и пак намали. Реши, че ще е по-добре да спре поне за малко и да се освежи, пък и никак не му се искаше да отиде на ония завой по същото време. Хрумна му, че може всичко да се повтори. Отби на една бензиностанция, напълни резервоара и влезна в кафенето. Усмихнатата сервитьорка му донесе кафе и сандвич. Лен не бързаше. Пиеше бавно от кафето и мислеше. Накрая стигна до заключението, че всичко това е било сън, но прекалено реален сън. Нямахше да допусне това да се повтори и щеше да го помни дълго, ако не и за цял живот. Чувстваше се късметлия, един от най-големите.

Лен запали колата и потегли по пътя. Беше в еуфория, но не си позволяваше да кара с повече от шейсетина км/ч. Наближи Завоя, намали на около 30, влезна в него. Когато се показа от другата страна, слънцето пак светеше ярко, но сенникът го пазеше, а нямаше и следа от никакави падащи скали. Лен си отдъхна, пришпори колата. Пусна радиото и започна да си тананика заедно с мелодията. Скоро видя отбивката, сочеща Кинкгроув – 9 км. Зави. Навлезе в по тесен второстепенен път. Пред него се изпречи някаква цистерна. Заемаше цялото негово платно и направо се влачеше. Лен даде газ. Отсреща не се виждаха коли. Отиде в другото платно и се изравни с цистерната. И тогава като от небитието изскочи черна спортна Мазда, която фучеше право към него. За намаляване беше късно и Лен натисна педала докрай. Можеше да успее да се прибере в своето платно пред цистерната. Газ, почти беше успял. Накрая се мушна в платното си и въздъхна с облекчение. Това беше всичко, което успя да направи преди да забележи как Маздата рязко се насочва към неговото платно и Олдсмобилът става на хармоника между огромната цистерна и спортната кола. А това, което не можа да види, беше, че Маздата беше шофирана от млада красива жена с дълги кестеняви къдрици и бяла риза. Тъмните очила на лицето ѝ не успяваха да скрият луничките и лукавия ѝ израз.

Кой знае, така може би ще е по-добре?

КРАЙ

© Атанас Лазаров

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/91>]